

Sygn. akt X C 3491/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., wniósł o zasądzenie od pozwanej M. P. kwoty 1.617,75 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że nabył na podstawie umowy cesji z dnia 13 kwietnia 2018 r., zawartej z (...) Finanse S.A. z siedzibą w P., wierzytelność przysługującą przeciwko pozwanej. Pozwana była związana z (...) Finanse S.A. umową kredytu gotówkowego/pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 11 marca 2017 r. Mimo upływu terminu spłaty pozwana nie wywiązała się z przyjętych zobowiązań i nie spłaciła w terminie umówionych rat kredytu. Wierzyciel pierwotny wezwał ją do zapłaty, co okazało się bezskuteczne. Ostatecznie wypowiedział on umowę przy zachowaniu terminu wypowiedzenia. Pismem z dnia 12 czerwca 2018 r. pozwana została poinformowana o przeniesieniu przysługującej przeciwko niej wierzytelności na rzecz powoda i wezwana do spłaty zadłużenia na rzecz nowego wierzyciela. Całkowite zadłużenie z powyższego tytułu, uwzględniające wszelkie dokonane przez pozwaną wpłaty na dzień wniesienia pozwu wynosi 1.617,75 zł. Składa się na nie: kwota 1.489,78 zł. należności głównej, tj. niespłaconego kapitału, kwota 48,98 zł. z tytułu odsetek umownych od należności głównej i 78,99 zł. z tytułu odsetek umownych i karnych naliczonych przez zbywcę do dnia 20 marca 2018 r. Data wymagalności roszczenia przypada na dzień 09 kwietnia 2018 r.

Pozwana, M. P., nie stawiała się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana M. P. zawarła z (...) Finanse S.A. z siedzibą w P. w dniu 11 marca 2017 r. umowę ugody restrukturyzacyjnej nr (...). Na jej podstawie udzielono jej pożyczki, której całkowita kwota wynosiła 1.911,01 zł., całkowity koszt pożyczki – 604,96 zł., a łączne zobowiązanie do spłaty – 1.975,72 zł. Czas trwania umowy określono na 49 tygodni. Pismem z dnia 02 marca 2018 r. pożyczkodawca wypowiedział umowę z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia w związku z niewykonaniem przez pozwaną postanowień ww. umowy.

(dowód: umowa k. 17v.-19, pismo z dnia 02.03.2018 r. k. 20, dowód nadania k. 21)

W dniu 13 kwietnia 2018 r. (...) Finanse S.A. z siedzibą w P. i (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zawarli umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były istniejące, wymagalne i niewymagalne wierzytelności pieniężne, przysługujące zbywcy od dłużników z tytułu zawartych pożyczek, spłacanych tygodniowo, określone w załączniku nr 4 do umowy.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 8-9)

Powód w dniu 11 sierpnia 2018 r. wygenerował elektronicznie z bazy danych O. wyciąg z listy dłużników, dotyczący M. P. o identyfikatorze dłużnika (...), zawierający informację o umowie cesji z dnia 13 kwietnia 2018 r., jej stronach i dokumentach księgowych, dotyczących zadłużenia, w postaci dokumentu nr (...) oraz kwocie do zapłaty, wynoszącej 1.489,78 zł.

(dowód: wyciąg z listy dłużników k. 16)

Pismem z dnia 12 czerwca 2018 r., kierowanym do pozwanej, powodowy Fundusz wezwał ją do zapłaty kwoty 1.593,26 zł., informując, że należność wynika z niezapłaconych dokumentów, wyszczególnionych w załączniku nr 1, a wierzytelność została nabyta w drodze umowy przelewu od (...) Finanse S.A.

(dowód: przedsądowe wezwanie do spłaty k. 6)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem powód nie wykazał, aby przysługiwało mu dochodzone roszczenie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, zaoferowanych przez powoda, które nie były kwestionowane.

Powodowy Fundusz wywodzi swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności, zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 13 kwietnia 2018 r., na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec pozwanej.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Podnieść również należy, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego oznaczenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

W umowie przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 13 kwietnia 2018 r., stwierdzono jedynie ogólnie, że (...) Finanse S.A. z siedzibą w P. przelewa na rzecz nabywcy – powodowego Funduszu wierzytelności pieniężne, określone w załączniku nr 4 do umowy. W ww. umowie brak jest jakiegokolwiek odniesienia do wierzytelności, dochodzonej od pozwanej.

Nie można było zdaniem Sądu uznać, że dowodem na nabyciu dochodzonej wierzytelności są wyciąg z listy dłużników i wezwanie do zapłaty z dnia 12 czerwca 2018 r. Zostały one sporządzone przez samego powoda, a więc nie mogły stanowić dowodu na powyższą okoliczność.

Jeżeli chodzi o wyciąg z listy dłużników, wygenerowany elektronicznie z bazy danych O., stwierdzić należy, że wygenerowane elektronicznie pisma, nie zawierające podpisu, nie mogą być uznane za dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. Elementem konstytutywnym dokumentu prywatnego i urzędowego jest m.in. podpis. Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym jako „inny środek dowodowy”, przewidziany w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. Brak jednak podstaw do uznania, że oświadczenie, zawarte w takim wydruku jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Ten środek dowodowy świadczy jedynie o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. (por. B. Kaczmarek-Templin, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2008, nr 5, str. 248 i nast.; D. Szostek, M. Świerczyński, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2007, nr 17, str. 935 i nast.)

W sprawie istotne było również to, że powód przedłożył umowę ugody z dnia 11 marca 2017 r. w kserokopii. W postępowaniu opartym na dokumencie prywatnym źródłem wiadomości jest – zgodnie z art. 245 k.p.c. – zawarte w nim i podpisane oświadczenie. Stąd dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem jest umieszczone na kserokopii i opatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Natomiast bez takiego poświadczenia kserokopia nie może być

uznana za dokument. Za ugruntowane należy uznać stanowisko, zgodnie z którym niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jeśli natomiast pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono również podstawą przeprowadzenia dowodu. (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 29.03.1994 r., III CZP 37/94, w postanowieniu z 27.08.1998 r., III CZ 107/98 i z 18.10.2002 r., V CKN 1830/00, w wyroku z 06.11.2002 r., I CKN 1280/00)

W sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza w sprawach rozpoznawanych w trybie postępowania uproszczonego. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach stosownie do unormowania z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie.

Powód nie sprostał obowiązkowi udowodnienia nabycia wierzytelności wobec pozwanej, a w konsekwencji swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie. Nie udowodnił też istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia. Od powyższego obowiązku nie zwalnia treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w razie braku wątpliwości, co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkl. 1999/9/30).

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w całości.

SSR Agnieszka Brzoskowska